

Митрополит Полікарп (світське ім'я до постригу Петро Дмитрович Сікорський) — (20.06(02.07)1875 — 22.10.1953) — український церковний діяч, митрополит Української автокефальної православної церкви в Діаспорі.

1908–1918 — столоначальник Київської духовної консисторії.

1919–1921 — віце-директор департаменту загальних справ в уряді УНР. Також працював в Міністерстві віросповідань уряду УНР.

1921 — емігрував до Польської республіки.

1922 — пострижений в монахи і рукоположений в ієромонахи архієпископом Діонісієм (Валединським). Того ж року возведений в сан архімандрита. Почергово був настоятелем монастирів — Дерманського і Загаєвського на Волині, Жировицького на Гродненщині. Активно займався політичною і громадською діяльністю.

10 квітня 1932 — хіротонізований на єпископа у складі Польської православної церкви.

1932–1941 — єпископ Луцький, вікарій Волинської єпархії.

1941 — тимчасовий адміністратор Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України

1942 — голова Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України

1944 — році владика евакуювався до Варшави, потім через Словаччину до Німеччини.

Після закінчення Другої світової війни — Первоієрарх Української автокефальної православної церкви в Діаспорі.

Василь Івахів — (18.04.1908 — 13.05.1943) народився в с. Подусільна (зараз Перемишлянський район Львівської області). Після закінчення гімназії служив у польській армії. Дослужився до чину поручика. Ще під час служби став активним учасником рухів "Пласт", "Сокіл", а потім і Української Військової Організації (попередниці ОУН). Співпрацював з організацією "Просвіта", викладав. За свою підпільну діяльність тричі заарештовувався польською владою: у 1933, 1938 і 1939 роках. Сидів у бережанській, золочівській, львівській в'язницях і в концтаборі Береза-Картузька.

Брав участь у II Великих Зборах ОУН. У червні 1941 року створив і очолив підстаршинську школу ОУН(б) у Поморянах Львівської області. Однак гестапо заарештувало всіх викладачів і учнів цієї школи, після чого Василь з побратимами близько року провів у львівській в'язниці, звідки був звільнений за клопотанням митрополита Андрія Шептицького.

3 літа 1942 року призначений військовим референтом ОУН на північно-східних землях. Взяв на себе організацію УПА на Волині.

Після загибелі Василю Івахіву було посмертно присвоєно звання підполковника, а також він був нагороджений Золотим Хрестом Бойової Заслуги I класу.

Михайло Гаврилко — (05.09.1882 — осінь 1920) — український громадський та військовий діяч, художник, скульптор. Народився в с. Гаврилки на Полтавщині. Навчався у Краківській академії мистецтв, стажувався в Парижі у відомого скульптора Антуана Бурделя. Автор пам'ятників Тарасу Шевченкові в Кіцмані і Косові, також спроектував пам'ятник Кобзарю в Києві, який так і не дозволили встановити. Творець образів Івана Франка, Маркіяна Шашкевича та інших видатних українців.

Під час Першої світової війни – один із організаторів Українських січових стрільців. Воював у складі Сірої дивізії Армії УНР, командував партизанським загonom Армії УНР на Полтавщині. Заарештований чекістами і страчений восени 1920-го у Полтаві. Комуністичний режим знищив майже всю творчу спадщину Михайла Гаврилка.

Степан Ленкавський — (06.07.1904 — 30.10.1977) український політичний діяч, публіцист, один із ідеологів Організації українських націоналістів. Народився в селі Угорники неподалік Івано-Франківська. Закінчив філософський факультет Львівського університету, з середини 1920-х – активний учасник націоналістичного руху. Член проводу Союзу української націоналістичної молоді, один із засновників ОУН, входив до складу першого

Проводу. Автор "Декалогу" ("Десять заповідей українського націоналіста", 1929), у якому виклав основні морально-етичні засади учасника національно-визвольних змагань. Після загибелі Степана Бандери очолював провід ОУН на еміграції у ФРН (1959–1968), згодом керував відділом пропаганди і редагував газету "Шлях перемоги". Один з ініціаторів і співторців Акта відновлення Української Держави від 30 червня 1941. В Івано-Франківську встановлено меморіальну дошку С. Ленкавському, його ім'ям названо вулицю, видано 2-томну збірку творів "Український націоналізм"